

тиканската библиотека въ Римъ подъ № 2. Тія е преводъ на Грецката лѣтопись на Константина Манассія: писана е на пергаментъ въ 1369 лѣто (*) и е украсена съ малки исписани икони на Александра, царя Българскаго и Грецкаго, и на сичкіатъ му царски родъ, тая рукопись писана е съ ж, и професоръ Погодинъ я позна за Българска.

с) Реймското Евангеліе, на което ся кланяли Францускитѣ Кралъове, когася короновали (**). И тая рукопись е писана съ ж, и споредъ исчисленіето на С. Строева относи ся на 1395 лѣто (***).

d) Евангеліе то отъ 1545 лѣто, писанно на пергаментъ и намерено (****) въ Полтавската губернія въ Переяславъ градъ, въ тамошната семинарія, отъ магистра на Московскіатъ университетъ г. Бодявскаго. — »Языкаты на това Евангеліе, пише г. Бодянки, е Старо-Български, и показва мал-

(*) Зри Журналъ Министерства Народнаго Просвѣщенія, 1839 г., книжка V.

(**) Пакъ тамъ книга I.

(***) По най подирнетѣ извѣстія това Евангеліе е преди 1053 година, или около 1030. Зри Москвитянина 1841 г. Ч. III, № 6, стран. 493.

(****) Журналъ Министерства Народнаго Просвѣщенія, 1838 г. книга V.